

AKATAPPA

Kasım 2004

Aylık Edebiyat Dergisi

Sayı : 59

HER VEDA BİR MERHABADIR

Sina AKYOL

Ramis DARA

Arkadaşlar, elimde olsaydı, herkese iyi gelecek sözler söylemek isterdim. Herkes derken doğaüstü güçleri olduğu vehmine kapılan biri olmadığımı sıkıştırmalıyım söz arasına hemen. Meramım, bir edebiyat ya da şiir dergisiyle biraz da olsa ilgilenen kişiler. Ben de bunlardan biriyim ve benim de bana iyi gelecek sözlerle ihtiyacım var. Şiirler diyeceksiniz, öyküler, romanlar, denemeler; öteki sanat türleri, başlıbaşına doğa... Hayat...

Bazı dönemler bunların hepsi yetmeyebilir... Bir şeye, bir şeylere ihtiyaç vardır ve o şey, o şeyler çok belirgin değildir... Başarı duygusu, sevilme duygusu, sevmek... Hepsi iyi güzel de yetmez... Eksik olan şey kolektif başarı, paylaşmadır belki de; en iyi varsa, orada; en güzel varsa, orada paylaşmak... Orada bir araya gelmek... Bunu en iyi edebiyat yapabilir belki...

Ama edebiyatı yapan insanlar, tam değil! Edebiyatı yapan insanlar kendilerini gündelik hırslara kısa süreliğine de olsa çok fazla kaptırırlar bazen ve hem kendileri, hem çevresi için yıkıcı olabilirler... Sonra kesinlikle aşarlar bunu. İçten özeleştirirlerini yaparlar. Ama bu durum bir gelgite de dönüşür, dönüşebilir. Ve hırpalanılır.

Herkesi af edersiniz, kendinizi de. Ama bu kendiniz gibilere ihtiyacınız vardır. Kitaplar zaten bunun için yazılırlar. Her şeye rağmen çıkan, çünkü dünkü çağda bir tür angarya olan düzey dergileri bunun için vardır. Yerden birkaç metre yukarda birkaç zamanlığına bir araya gelebilmek, yemek içmek ve özellikle konuşmak için.

Buraya kadar çizdiğim portre en çok benim. Dergiden bir arkadaşın ayrılışının duygusallığıyla değil de; doğrudan onun son yazısını okumanın sıcak etkisiyle bu sözcükleri derleyebildiğimi itiraf etmek isterim yine de.

Teşekkürler Ayşegül İzmirli, hepimiz biraz sendik, teşekkürler Nuri Demirci...

HAZIRLIK ŞİİRİ

Beni uçur..
dedi çılgınlığım,
inzivaya!

Beton epey sertti,
âni düştüm
parçanın ilmine.

Onda narin içre
lime lime söküldüm.

Kalksam, nice uğraşıp
kendimi diksem..

bana iğneler batmaz.

ÖLÜ HAYAT

(1)
Altında eskidiğim
taşa bak.

Adım,
ona yazılı.

(2)
Ben..
ve taşım...

(Bir gün usta olur..
olur da beğenmez
diye bizi..

nasıl korkuyoruz
cırak oğlandan.)

Sina Akyol, Habib Bektaş, Ramis Dara, Hasan Efe, Gültekin Emre, Metin Güven, Hilmi Haşal, Ayşegül İzmirli, Selami Karabulut, Mehmet Sadık Kırımlı, Salih Mercanoğlu, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Serdar Ünver, İhsan Üren.

ŞİİRİN SONSUZ UÇURUMUNA AÇILMIŞ KANAT'TAKİ ŞİİRLER

Gültekin EMRE

Kader böyleymiş dedin mi olmaz, ya? Salih Bolat'ın 2002 Ahmed Arif Şiir Ödülü'nü aldığı *Açılmış Kanat*'larıyla havalanacaksın şiirin göbeğine açıp sayfaları bir bir: Zaman, mekân ve dize farkı gözetmeden yağın kara sokup elini devşirerek bembeyaz kar güllerini hayatın elinden ve sunmak için yine hayatın kendisine verdiklerini: "Kar Düşünceleri" bir işaret olabilir hayatı bir kez daha gözden geçirmek ve geçmişini bugünle yoğurarak yarına hazırlanmak için de iyi bir fırsat olabilir bu: "yaşadım, başka bir kanın sürüklediği hayatla". Kılıç yarısı gibi yalın sözcüklerle her yere girilir, kentlere de elbette; yürek ise "ıssız bir istasyon lojmanı"dır. Kar her yeredir yüreğin içinde dışında, hayatın ar perdesinde, avluların namusunda, evlerin yarınında, geçmişin kan kardeşinde, günün gündeminde "siyah kuşlar"ın bembeyaz gagasında. "su yorgun" dur hayatın dar koyakları karşısında, yangın sonrası yıkım yaşansa da bir şarkının bitişine kaç kez tanık olmuştur halkımız "keten mendildeki rüzgâr" kadar, üstelik "ağrıyan bir sesle" Paslı dilde de yatsıyı bekler aydınlık sözcükler, tutup "eski bir yolcunun" elinden, gözler ise uzaklarda yoğun bir kışı yaşıyordur mutlaka, oysa kaybolunacak fırtınalar dolaşmaktadır ortalıkta. Rüzgâr ise "ağaçların saatini" kurmakla meşguldür bir bakıma "şımırık alevlerin yanına" yerleşip "turkuvaz göl" ikindilerinde. "kara flüt" çalar kendini yerden yere "suyun kaybolan sesiyle", "tuz ise yarasının sarılmasını bekler *Açılmış Kanat*'tan. "çimler" kimliklerinin peşinde, ağaçlar emir komuta zinciri içinde büyüme yarışında, karanlıktan bir zambak koparılır düşlerine jilet atanların yarını için. Dalgalar çekilirken bir yerlere bıraktıkları izi izleyenler üzerine "elbette çok söz söylenebilir / nesneler, su birikintileri ve beklentiler üstüne", üstelik yanıtlanmamış bir soru gibi durupduran "Gecede". "pencereye bırakılmış bir bardak suyun yalnızlığı" duruyor "ekmekle bıçak" arasında, "masalların gerilmiş yayında" "gecenin yatağına" akıp duran bu hayatın ortasında. "meyvelerin içinde bir uçurum arayan"lar da vardır aramızda, "şimşegin acısını" elinde tutan da. Kuşlar, "zamanı" örtünmekle uğraşa dursunlar; bir çocuk, babası gelmeyince, sorgular hiç kimseye sormadan hayata tutunup uzak yakın anılarla. Ne de olsa "en eski yüzlerimizle duruyoruz ayakta" gelecek ve geçmiş arasında bir şimdiki zamanda, ülke gibi "bir ülkede". Nasıl ülke olduğunu merak edenler için alıyorum o ülkenin resmini buraya: "bir ülke: / zambakta saklanan bal / acıkmış kelebek / oyun bozan bulutlar / küskün şairlerin şiir defteri." Sonra gelsin sıra "Güz Şarkısı"na: Dolunay üzgün, su gibi bir samanyolu, "bir askerin kılıcı kadar yalnız ve sessiz" bir hayatın ortasından geçip giden "yaralı yaz" ve her şey "bir türküyü bölüşür / gibi sevişmek"te. Hayatın da sordurduğu sorular var yanıt bekleyen: "çocukluğum / kumsalda kaybedilmiş inci / arasam, bulabilir miyim? / ... / gençliğim / sis içindeki doruk / tırmansam, ulaşabilir miyim?" Siz yanıtları düşününce durun, işte geldik "Temmuz Şiirleri"nin kapısına: Sivas katliamının aldığı canlara göndermeler, yönelmeler, anımsamalar, özlemler ve buğusu üstünde acıların yol aldıracağı şiirlerde Salih Bolat, tutamıyor kendini ve "Kara Su"larda yıkıyor dizelerini "Kasımpatı"lara sarınarak.

Salih MERCANOĞLU

UZUN MESAI

uzadı günler
ay giyindim
eve geç döneceğim

hani beklese bir masal, gücenmem
gece bir cümle
rüya kelimeler

kimi şeyler çok zaman alıyor
göge uzun uzun bakmak
taş atmak denize
sevgiliyi düşünmek, düşe dokunmak
izlemek gölgeden sıyrılan güneşi

kuyu derin, kırık merdiven
ip kelimesiyle indim sabaha
elif'e tutundum indim annemi öpmeye
kimi şeyler çok zaman
göz açıp kapamak mesela

sandım ki uzatılan bir kahkaha çiçeği
benim de dudaklarımı kıracak
cemal abi, cemal abi, cemal abi
zamanım yok, kısa bir ömür
uzun mesai

Salih Bolat, hayatın karnına yaşıyor şiirlerinin kalbini ve dizelerini emanet ediyor yaşamın en genç rüzgârına, kara kışa, kötü boyanmış bir ülkenin tablosuna aldırmadan. Duygu ve düşünce arasında bir yol buluyor kendine dar patikalara güvenip çıkıyor yıldızın en tepesine, dağıtıyor sisi gençliğine banıp yarasını. Geçmişine ince gövdeli göndermelerde bulunuyor uzanabilmek için bugünün içinden yarına, şiirini alıp arkasına. Gününün yol yorgunu atlarına, acılarına, katliam ateşlerine, dost şairlerin alevler arasında giderek silikleşen görüntülerine, yitip giden dipdiri sevdalara... tutunarak şiirinin korunu hep taze tutuyor geç gelen yazlara karşın. Şiirin tam ortasında bir ömrü sunuyor önümüze Salih Bolat, imge dünyasının kapısını genişçe açıp, dünyayı şiirle algılamamızı sağlıyor *Açılmış Kanat*'larının altına alıp bizi.

Salih Bolat, *Açılmış Kanat*, Papirüs Yayınları, Nisan 2004, 96 sayfa.

BEŞGEN

Ağıtlar yakmadık onlar için. Ezgiler söylenmedi yıldızlara bakarak. Geniş geniş, örneğin beşgen denizlere girdi insanlar, dere boylarından geçerken kaplumbağalar hıçkırarak ağladılar. Çocuklar kendi kafalarını kestiler, ırmak kabardı yastan.

Kirpi; kuş kanadıyla besleniyor şimdi.

Yoksulluğun sessiz direnci var koylarda, kıyılarda genç kız kirpikleri.

Kimler söz vermişti bize!

Kırmızı yamaçlardan sallanarak inen kısraklar mı?

Çelik ve demire biçim veren ustalar mı?

Bir çığlıktan, başka bir çığlığın kıvrımına sarkıyor dünya.

Çünkü; can veriyor keskin dişlerin arasında insanlar.

Çünkü; yıprandı yürek.

Ve sarsan. sallayan düşleri yaşlı insanların; sürükleyen, lekesiz bir güneş gibi.

Şakacı ve tatlı.

Hilmi HAŞAL**KIYI DURULMASI**

İçimin çürüten yanını
demedim daha ayışığı
bir ilmek gibi boğazımdaki
zorba zamanın elidir

sıkan, güya ufkun mor kayışı

demedim daha neden
susmaz Mudanya'da kumrular
iki kez yaşlanmaz insan kalbi
hanımeli alkışları çitlerdeyken

havayı uyutan iksir bellidir

zorba zaman elidir, boşuna
okşamaz değdiği hiçbir şeyi
evrilir renkten renge aşklar da
gece ile gündüz arası gidilen

ya tanyeri ya günbatımı dilidir

kırdım aklımı kışkırtan kaşığı
bana çok yutamadığım lokma
birkaç zeytin, Mudanya bağışı
yeter sabahtan akşamı bulmaya

demedim üreyen yanını içimin.

Mehmet Mümtaz TUZCU

Başkalarının asla söylemeyeceği ya da rahatlıkla söyleyemeyeceği şeyleri kolayca söyleyiveriyordu; ama dürtüst bir insanla karşı karşıya olmadığınızı da hemen anlıyordunuz. Oyunbazdı ve sinsiydi aslında. –Ve hemen bütün münafıklar gibi, kendi fendinden usanıp dindiği saatlerde, dangadak laf savuran bir dangalaktı. Her yerde her dakika hedefin alt kenar ortasını tutturmak kolay iş değildir elbet; ancak, sözünü ettiğim çok daha farklı bir şey. Alındaki tartacın topuzu kaçtıysa bir kez, iki uç aynı anda saplanıyor şakağa! Kızgın hem de, sipsivri!– Korkunç dengesizliği patavatsızlık nöbetleri halinde dökülünce ortalara, kimi kanağan kimesne onun o hallerini açıkyürekli sanmış olabilirdi.

Aşağı yukarı bunları söyledim sanırım Nüvit'e telefonda. "Ölünün arkasından konuşulmaz" diyenlerce palazlandırılmış Nüvitçik, şiddetle arzuluyordu ölünün arkasından konuşmayı. Ergin'i tanıdığımı öğrenince çok şaşırılmıştı ve şaşırtan bir ısrarla, sordukça soruyordu onun hakkında.

Eşine, annesine, çocuklarına işkencenin her türlüünü yapagelmış bir ahlaksızın, kuliste karısına "kocam" diye tanıttığı alkolik bir hünsa tarafından delikdeşik edilmesi karşısında ne söyleyebilir insan? –"Su testisi..." falan deniliyor muymuş acaba?– Garip olan Ergin'in manevi bir yaradan ölmüş olması, tornavida delikleri onarıldıktan çok sonra.

Kızları okuldayken odalarına girip sabahtan başlıyormuş oralarda ağlamaya.

"Yazık," dedim sonunda, "İnsan denen hoyrat, yırtıcı hayvanın aynı zamanda bunca kırılğan ve acılı olması... ne kadar kaçınılmaz, yani ki diyalektik ve ne kadar üzücü!" Baştan beri kinik bir tonda konuşmakta olduğumu ayırmısam o anda. Nüvit'se Ergin'in turneler sırasında oyuncuları çok kötü davrandığını, gene de ortamın üzerinde bir aktör olduğunu, hayranlarının bile bulunduğunu söylüyordu. "Büyük söz söylemekten oldum olası korkarım, iki oğlan büyüttüyorum üstelik şimdi!" "Yargıç yanımızı kökünden kazıyıp, durmadan küçük sözler söylemeye çabalarsak, ben hastası ibişlerimiz daha daha azıtlıp binmezler mi tepemize? Cinnetlere sürükleyen korkunç acılar üretme yeteneğimizin körlenmesini dileyelim, biz zavalı ölümlüler!"

Komik olmasını garantiye almak için büyük bir ciddiyetle söyledim bunları.

(Böyle ironik, İngilizvari konuşmak hiç adetim değildi yetişkinlerle. Sadece çocuklara kullandım bu dili. Ne ki tanıştığımızda Nüvit on bir yaşındaydı, ben yirmi altı. Bu tür laflarıma acayip gülerdi genç kızlığında. Sonralardan ressamlığa heves eden mirasyedi kardeşinin ilk sergisi için salon buluverdi diye, bir soysuzun tükenişine gaza gelip ağıt yakmaya kalkmasa iyi olur o neşeli kız.)

Şimdi üçüncü kocası ve dalaşkan iki oğluyla nihayet mutluluğu yakalamış olan bu akıllı ve çılgın kadının heyecanı, bir küçük kız çenebazlığı halinde akıyor kulağıma.

Dedim ya: komik olmalarını garantiye almak için çok büyük bir ciddiyetle söylemişim son sözlerimi. –Ciddi değil miydin?– Çok ciddiydim elbet, her vakit olduğu gibi. Ama biraz daha duygulu ve daha az ciddi olsaydı ses tonum, gözleri kıpkırmızı olacaktı Nüvit'in. Alanya'da olduğu için bunu göremeyecektim gerçi; fakat tellerde koşan akım, gözleri kıpkırmızı bir ses getirecekti bana.

ALTAY ÖKTEM'İN "YARASA" ŞİİRİNİ ÇÖZÜMLEME DENEMESİ

Hasan EFE

YARASA

her zaman geceyi yaşar mağara
göz bir işe yarasa, taş olur bakış
buz kesilir kan, tuz ile inceler yara
işte bu güzel sonsuz akış
yakıştırır bizi iyi huylu çağlara...

suyun sesiyle yüzünü yıkayan
arı vızıltısı sürer ekmeğinin üzerine
papatya bilinciyle yol sayıklayan
yağlı saydam ipler indirir derine
yarasadır gerçeğin hissiyle uyanan ...

hesabı yok bilindin boşlukta kırıldığı anla
istek karartır duvardaki ilkel yosunu
karanlığın ilmini çöz, geceyi anla
kalbine bağışla hayatın çoğalan tortusunu
varlığını getirilmedik sorularla akla;

yarasa neyle emzirir yavrusunu?

Altay Ömer ERDOĞAN
(Şiir Ülkesi, S: 11, Mayıs 2003)

Yarasa'yı okuduğunuzda birçok dizeyi hemen algılayamayacaksınız.

Zihnin bir göstergesi kavrayabilmesi için dizelerdeki bağdaştırmaların akla uygun olması gerekir. Yani okur, dizedeki göstergeleri önceden benimsemiş olmalıdır.

Buradaki dizelerin çoğu alışılmamış göstergedir.

Erdoğan niye böyle yapmış?

İmge yaratmak için diyebiliriz. Çünkü alışılmamış bağdaştırmalar okur zihninde değişik tasarımlar canlandırıyor, başvuru olan yol *sanatsal bağdaştırma*dır. Şair, okurda duygu yoğunluğu oluşturarak vermek istediği iletiyi, seçtiği sözcüklerdeki çağrışımlarla genişletebilmiş.

Sanatsal bağdaştırmalar, deyim aktarmaları ve benzetmelerle oluşur.

Konunun daha iyi anlaşılması için şiir dışından bir örnekle sürdürelim yazımızı.

"Yorgun ve hasta bir adam ..." buradaki göstergeler alışılmış kavramlardır. Zihnimiz bunları yadırgamaz. Yani *bir adamın hastalanması, yorgun olması* akla uygundur. Bu alıntıyı "Yorgun ve hasta bir motor..." dersek zihnimiz bu kavramları yadırgar.

Şu sorular belirir, "Motor yorgun olur mu? Motor hasta olur mu?"

Olmaz tabi.

Burada yer alan *hasta* ve *yorgun* sözcüklerindeki kavram cansız bir varlığa yüklenmiş. İnsanı (canlıyı) niteleyen kavramlar cansız varlıkta gösterilmiş.

Motor, çok çalıştığı için artık işleyemez hale gelmiş. Yıllar geçince içerisindeki bazı parçalar yıpranıp iş görmez durum almış. Değişik çağrışımlar oluşmakta böyle bir anlatımla. İnsan zihninde farklı imgelerin ortaya çıkması sağlanmakta.

Yarasa'daki Sanatsal Bağdaştırmalar

geceyi yaşar mağara
taş olur bakış
buz kesilir kan, tuz ile inceler yara
iyi huylu çağlar
suyun sesiyle yüzünü yıkayan
arı vızıltısı sürer ekmeğinin üzerine
papatya bilinciyle yol sayıklayan
saydam ipler
istek karartır duvardaki ilkel yosunu
karanlığın ilmini çöz
geceyi anla
kalbine bağışla hayatın tortusunu
varlığını getirilmedik sorularla akla

Yarasa Sözcüğündeki Anlamlar

Yarasa, i. Ön ayakları perdeli kanat şeklinde olan, vücudu yumuşak sık kıllarla kaplı, uçucu, memeli, gözleri güneş ışığına dayanmadığı için yalnız geceleri dolaşan bir hayvan (*Örneklemler Türkçe Sözlük*, MEB, c. 4, Ankara 1996).

Bu sözcüğü zoolojiye göre ele alırsak *yarasayı* daha farklı tanırsınız. Tarım alanlarında, doğadaki dengeyi sağlayan yararlı hayvanlardan biridir. Bunların çoğu cinsleri böcekçildir. Bazı cinsleri meyve, çiçek tozu ve balözütüyle beslenir. Amerika'nın tropik bölgelerindeki yarasalar da iri kuşların kanını emerek yaşadığı için kuduz hastalığının buluşmasına yol açabilir.

Bu memelinin bir başka özelliği de Batı'da korkutucu efsanelere konu olması, Doğu'da da uzun yaşamının ve şansın temel simgesi sayılmasıdır (*AnaBritannica*'dan özetlendi).

Bu bilgilerle kurulan şiirin çatısına *Yarasa'yı* nasıl konduracağız?

Batı'ya göre korkunç, Doğu'ya göre şans getiren bir memeli diyebilir miyiz *yarasa* için? Bana ilki daha akla uygun gelmekte. Bu uygunluk ikinci sorunun yanıtı olarak düşünülmemeli. Türk toplumunun gelenek-görenek ve yaşam biçimi de göz önüne alınmalı. Yaşam biçimimiz Doğu'ya uygun olsa da halkın inancında *yarasa* genellikle kan emici olarak bilinir.

Erdoğan, bunu özellikle öne çıkarmış şiirin son bölümündeki tek dizeyle.

İlk dizedeki sözcüğe (*yarasa*) yüklenen temel anlam şiirin bütününde değişiyor. Bu değişim ikinci dizedeki (göz bir işe *yarasa*, taş olur bakış) *yarasa* sözcüğü ile başlıyor. Buradaki bağlam, eylem anlamı veriyor. Yara(-mak) eylemi -sa koşul kipi olarak koşullu tümce kuruyor. Bu dilbilimsel kuruluşla şair asıl konuya geçiş yapıyor.

Konu hazırlığıysa ilk dizedeki *gece* ve *mağara* sözcüklerindedir.

Yazımızın başında *sanatsal bağdaştırmalar* ad aktarmaları ve benzetmelerle olur demiştik. İlk dizedeki *gece* ve *mağara* sözcükleri ad aktarmalarıdır, diye düşünüyorum. Çünkü bu tür

aktarmalarda asıl sözcükle ad aktarması olarak kullanılan kavramlar arasında bir ilgi ya da ilişki söz konusudur.

Bu ilgi ya da ilişki nereden geliyor?

Yarasaların gözleri fiziksel olarak gün ışığına dayanamaz, onlar geceleri avlanarak beslenirler. Ses titreşimleriyle avlarını yakalarlar. Onların yaşamında gündüz yoktur. Bu nedenle *gece* ile *yarasa* arasında bir ilişki vardır. Yine yapı özelliğiyle bu memeliler tehlikelerden korunmak için kayalıklarda, yüksek ağaçların dallarında veya koloniler halinde *mağaralarda* yaşarlar. Burada da bir ilişki olduğunu görüyoruz.

Mağara ve *gece* sözcükleri birinci dizede *yarasa* yerine kullanılarak ad aktarması yapılıyor böylece şair okuru yavaş yavaş şiir içine çekiyor.

İkinci dizedeki *yarasa* koşul eylemiyle de okur, *eşadlılık* (sesteş, yazılışları aynı anlamları farklı olan sözcükler.) kavramıyla karşılaşılıyor.

Bu eşadlılıkla yapılan sanat *tevriyedir*. Aslında şair iki anlama gelebilen bu sözcüğün yakın anlamını bırakarak (gerçekte koşul eylemi söz edilmiyor) *yarasanın* daha uzak anlamını (kan emici memeliyi) öne çıkarıyor.

Şiirde Şekil Özellikleri

Yarasa, dört bölümdür. İlk üç bölüm beşlik; son bölüm birlikten (tek dize) meydana gelmiştir.

5/5/5/1= 16 dize

Şiirdeki bu şekil özelliği divan edebiyatındaki beşlileri (muhammes; aaaaNaN – bbbaNaN - ccccaNaN; tardiye bbbba – cccca – dddda; tahmis aaaaa – bbbba – cccca) andırır da uyak örgüsü ve son dizenin tek olması şiirin kendine has bir şekil kuruluşu ile yazıldığını gösteriyor.

Bir, iki ve üçüncü bölümlerdeki; birinci, üçüncü ve beşinci dizelerde ses uyumları belirli bir düzen içinde oluşturulmuş.

Birinci bölüm; mağara / yara / çağlara // bakış / akış

İkinci bölüm; yıkayan / sayıklayan / uyanan // üzerine / derine

Üçüncü bölüm; anla/ anla/ akla //yosunu / tortusunu

Bicimdeki bu özellikler içeriğin bütünlüğünü koparmamakta. Her bölümün son dizelerindeki noktalama imleri anlam birliğini sıkılaştırmakta. Özellikle üçüncü ve dördüncü bölümler daha da içleşmiş.

Son dizenin tek olarak kurulması *şiirin anlamsal ağırlığını taşımasından* kaynaklanıyor denebilir.

Şair, ilk üç beşlikte ele aldığı olayı anlamsal bütünlük sağlayarak birbirine bağlıyor. Bu nedenle konu edilen gelişmeleri neden sonuç ilişkisine dayandırarak açabiliyor. Son bölümdeyse (dize) sanki bunları bilmezlikten geliyor. Yani olayı bildiği halde bilmiyor gibi görüntüyü soru sorarak. Böylece *tecahülîarîf* (bilmezlik) sanatını *istifham* (soru) sanatından yararlanarak yapıyor.

Şiirin Anlamlandırılması

Şair, eğretilenleyle kurmaya başlıyor şiirinin ilk dizelerini. Sözcükler yeni anlamlara girerek anlam genişlemesine uğruyor. Yani çok anlamlı bir özellik kazanıyor. Yukarıda açıkladığımız ad aktarmaları burada *sanatsal bağdaştırma*yla okur zihninde değişik çağrışımlarla imgeleşiyor.

ŞİİR

Daha gün doğmamıştı.

Hiçbir şeyin hükmü yok, dedi,
sözden başka. Gözleri kan çanağı,
uykusuz, yorgun.

Son gün, giderken,

her şeyin adı, demiş,
kendi olsa!

Öyle diyorlar, ben duymadım.

Gittiği yerlerde, adı sorulunca,
şiir söylüyormuş...

Dikkat edilirse şiirsel okumada sözcüklerin anlambilimsel özellikleri değişiyor. Bu da yeni çağrışımlarla şiiri tekrar üretiyor zihinde. Bu yeniden üretim, okurun bilgi, kültür, sanatsal disiplin, dünya görüşü, içinde yaşadığı toplum, coğrafya, vb. ile ilgilidir.

Son dizenin (bölümün) bize verdiği karine (karmaşık bir şeyin aydınlanması, ortaya çıkmasını sağlayan belirti, ipucu) ile anlamlandırıyoruz şiiri.

“Yarasa neyle *emzirir* yavrusunu?” dizesindeki *emzirir* eylemi kan emici, acımasız, cani... olarak algılanmalı, diye düşünüyorum. Acımasız sömürücüler; yaşamak, soyunu sürdürülebilmek için başkalarının kanıyla beslenirler. Buradan yola çıkarak şiirin bütününe şöyle varabiliriz.

Birinci bölüm; yarasalar (kan emici, sömürücü, soyguncular) her zaman karanlıklarda yaşarlar, her türlü kötülük de zaten buradan çıkar. Bütün bilinmezliklerin nedeni buradadır. Soygun, sömür, mafya ve ortaçağ zihniyetinin barınağıdır bu yerler. Eğer bunlarla mücadele edilirse, bu kötülüklerle karşı konulursa geleceğimiz iyiye doğru bir akış içinde sonsuza dek güzel olan bir yolun içine girer. Öntümüzde ufak tefek engeller (iyi huylu) olsa bile aydınlık çağın içinde yerimizi alırsak.

Şair, *iyi huylu çağ* öbeğindeki anıştırmayla *iyi huylu ur* kavramlarına ters gönderme yapıyor.

İkinci Bölüm; yaşamın, canlılığın sesiyle kendine gelen, ayılan yani uyanan, ekmeğine bal sürer. Mutlu bir yaşam içinde karnını tatlılıkla doyurur. Gençlik bilinciyle geleceğe umutla bakar. Ölümle, idamları ortadan kaldırır.

Üçüncü Bölüm; boşlukta olduğun an, seni yok ederler. Kararlı, istekli olursan ilkeliliği, gelişmemişliği, köhnelik ve tüm engelleri yok edebilirsin. Bilgili ol. Kötülükleri ve düşmanı tanı. Yaşamın verdiği sıkıntıları, kötü güçlerin sana verdiği zararı yok et. Yüreğindeki karanlığı ortadan kaldır. Yaşamını sorgula, var olabilmen için sorular sorup düşmanı tanımalısın.

Dördüncü Bölüm; soru zaten soruluyor burada; amaç, okuru şiirin içine katıp dizelerin arasında gezdirmek.

Okur, “Memeliler yavrularına süt emzirir, yarasa da bir memeli olduğuna göre onlar da yavrularına süt mü emzirir?” diyebilir mi?

Selami KARABULUT

KANGREN

Veysel Çolak'a

tutkun değilim oysa, alkışlayarak övdüğüm arzularıma
bendeki bu iyimserlik kangrenli bir umudun gözyaşı

sesim kendine kırgın bir çocuğun sözcüsü oldu hep
nice itirazdan sonra aşkla ödedim hesabıma düşenleri

nedir bunca karmaşa... pencerenin pervasızca boşluğa
bıraktığı davet, baharda ilk aldanan vişnenin telaşı niye?

uyandım uçsuz yalana. akıbetini bilmeden yaşayan
bir zanlının eşkalidi, yüzüme maske bilip seçtiğim

uyumsuzsun diyorlar! sicilin bozuk... benim kavgam
kendimle; tek korkum bilmiyorlar ki onlara benzemek!

hem bendim aynı zamanda her an'ını yadsıyan
ölüm ki, işte orada: hem de kalbini göğsünde taşıyan

mırıldanıp dursun ölüm sonsuzluğun huzursuz şarkısını
daha benim de elbet söyleyecek birkaç sözüm var

avcıydım avlandım... bir sır olan geçmişim ki yorgun
kanatlarımda rüya; düşerken göğe son kez bakan kuşa

nedensiz bir acı var bu kuşkada: yenilmiş ve mağrur
bir kaçağı sayfalara kodladığı izlerden tanıdım

neyse ki ölümlüsün, ah! bir hevese çıra(k) ömrüm
her şey kadar... koskoca bir hiçliğin indeki yangın

İhsan ÜREN

KOPUK KOPUK...

Bazı fotoğraflarda; bazı insanlarla
yan yana gelmişim,

Şöyle ya da böyle...

Bir anı kırıntısı uçuyor havada:

–Acaba? O muydu? Bu muydu?

–Adı neydi? Yahu, şu kadar da
birlikte olduk!

–Anısı da mı yok?

Anısı da yoksa bazı şeylerin...
Çekiver kuyruğunu gitsin!

Mehmet Sadık KIRIMLI

EYLÜL İŞTE...

az önce duydum, iki yüreğin
birbiriyle çarp çarpa seviştiğini dalda;
iki güvercin taklasıyla biterken yaz...
boynunda beyaz atkısıyla geliyordu eylül
adaçayı, kekik ve baharatla...

ağacın içindeki kırılmayı da duydum,
sessizliğe derin bi'kazma vurulurken az önce.
haber veriyordu yaz, nemiyle işlenen cinayeti.
sustum toprağın ağıtını dinlemek için.
ansızın kiraz ağacında bi'ağlama sesi...

keleppeli elleriyle suçlu
pencereden bakınca yağmurdu; içeri çekildi yaz.
kahkahası az olan güneş tenimde geziniyordu.
eylül'dü sohbetin içinden geçildi, sevindim biraz.

upuzun bi'masaya yatırmıştık
geçtiğimiz yaz sarhoşluğunu birlikte;
sarhoş olup gülmüştü bize masa...
-masanın sarhoşluğu işte-, ben ona inmişim hep
aşağıya. uzunca bi'süre gerinmişti gece; yaprak gibi
yere düşmüştü gözlerimiz, incinmişim.

sevgiyi bi'yerlerden bulup getirerek
sevindirelim istemiştik güpegündüzle geceyi.
kopuverdi elimizdeki kısa ipi sevincin. bekledik
ama nafiye; ahşap'taki kemirilmeyi kimse öğrenemedi.
"yaz kurdu" deyip geçtik; şiir susup bekledi...
dilimizdi o bizim; hüznün ve sevinçten damıtıp
seslendik cümleye.

iyi de, gittiğimiz yol çürümüş;
her şey ateşe duyarsız tencere.
dili yok ki mevsimlerin, eylül işte...

Serdar ÜNVER

KAÇ ANI

Git en öte, günler
Yok-yalan düşlerde;
De ki bildim, nerde
Kendim ne gölge. Her

Sen bitim, her yeni...
Yetin yarım ne var-
Yakın uzak ki sar
Sarmala kaç-anı!

GİTME, KAL BU ŞEHİRDE

Ayşegül İZMİRLİ

Uzun sürdü, değil mi?

Düşlem'deki üç oda bir salona yayılmış mekândan, *Akatalpa*'nın arka sayfasındaki, 840 adet dokuz puntoluk sözcükle örülmüş odaya uzanan bir yazı katarı...

Uzundu, evet; ve yük treniydi.

Peki, ne oldu? İki devre süren bu yazı yolculuğunun sonunda nereye vardık?

Önce, biçem üzerine birkaç söz:

Sabahları, emeklilere özgü kahve kaynatmaca oyunu oynadığımız, edebiyata komşu oturan Füsün Hanım'a sorarsanız, dilime bir çentik atmış da öyle yazmışım bunca yazıyı: Tepeden ve sivri. İçerisinde "tıslamak" gibi, "sokmak" gibi sözcükler olan başka cümleler de geçmiş olabilir, Füsün Hanım'ın aklından.

Haklı mı?

Bazen dokundurmak amacıyla yazdım, bu doğru; bazen de kışkırtmak için. O ya da bu, öyle ya da böyle, bu yazıların içine, uyarıyı gösteren bir ibre monte etmeye çalıştım her zaman; klasik söylemdeki gibi: İyiye, güzele giden kapılar açılabilir umuduyla.

Hiçbir zaman kimsecikleri karalamak gibi bir amacım olmadı, olamazdı.

Ortalıkta kıskanılacak adam kıtlığı kol geziyorken, kimi biçareler, orada burada, özel - genel iletilerinde, yazılarımı kıskançlık duygusuyla yazdığını ileri sürdüler. Bu komik ademlerin üstüme yamamaya çalıştıkları kıskançlık duygusu, yazılarımın kıyısından bile geçmedi.

Sezgilerimle, öznal beğenilerimle de yazdım elbette; bu doğaldır, insani bir tavidir. Yine de, bir yargıya varmışsam eğer, çoğu kez yanlışla olasılığını da katmışımdır bu yazıların bir yerine; bunu belirtmişimdir. Çizdiğim bu çerçeve içinde, doğruluğuna inanmadığım, içime sindiremediğim tek bir satır yazmadım, yazmamaya özen gösterdim.

Kısaca, bunlar işte!

Peki, toplamda varmak istediğim yer neresiydi, amacım neydi?

Belirleyici olmak mı? Ne münasebet!

Rapor sunmak mı? Kime ve niçin; hayır!

Eleştiri? Yazıların had ve hududunu aşan bir sav bu; bu da değil!

Ne öyleyse?

Genele bakmak, değinmek ve saptamalar yapmak; sadece bu.

En çok da, kuşlar, "adımızın başında, acaba bir de "deve" yazılıdır da, kumun altında bunu göremiyor muyuz?" sorusuyla uçunlar, yaptıklarından, yazdıklarından kuşkulansınlar diye.

Bazen, buna tanık olmuşsunuzdur, bir kilometre uzunluğunda yazılar yazarınız da kimseciklere bir şey anlatamazsınız; Bazen de, neredeyse tamamlanmamış bir cümlede öyle şeyler söylersiniz ki, ağırlığı bir tondur, derinliği yüz fersah. Net ve etkilidir; iletisini sunar, vurur ve çekilir.

Belki tam bu değildi yaptığım, ama, buna yakın bir noktada durmaya çalıştım.

Örneğin, merkeze kafa tutarken öne çıkarılan Anadolu Dergiciliği konusunda yazdıklarım. Sayıları yüzü geçen; "hadi, adam gibi olanları sayalım", dediğimizde on civarında takılıp kaldığımız, güdük, cılız, kendini tatminden öteye geçemeyen bu dergilere, kâğıt ve emek katliamcıları dedim.

Öyle değil miydiler?

Hiçbir birikimi, yeni bir şey söylemeye gücü ve niyeti olmayan, sırf canı istedi, aklına esti diye, zaman, emek ve para harcamayı göze alanların çıkardıkları dergilere bakıp, bunun adı "dergi kirlenmesi"dir, dedim.

Bu saptama yanlış mıydı?

İş, bu noktada ve masum bir ruhsal tatmin biçimi olarak kalsa iyi idi. Ama, kalmayacaktı; kalmadı da.

"Şiir kirlenmesi" buna bağlı olarak çıktı ortaya; bunu söyledim.

Şiir kirlenmesi yok diyebilir misiniz?

Hiç anılmayan "editör kirlenmesi", bu sistemsizliğin bir başka sonucu olarak uç verecekti; verdi.

Vermedi mi?

Ancak bu türden "editör"lerin yönetimindeki dergilerde yer bulabilen şiir heveslilerinin, şair aday aday bile olamayacak şiircilerin, şiirimsileri yayımlandıkça koltuk altlarındaki balonları şişirip dolaşan şairciklerin neden olduğu bir "ad kirlenmesi"ne tanık olmamız kaçınılmazdı.

Bunu yaşamadık mı? Yaşamıyor muyuz?

Bütün bunları, yüz yüze konuşmalarımızda birbirimize söylemiyor, bir anlamda itiraf etmiyor ve bu hali onaylamayarak farklı bir edebiyat ortamını arzuladığımızdan bahsetmiyor muyuz?

Ediyoruz! Ama, iş yazmaya gelince, bize dokunmayan yılanların bin yıl yaşamasına göz yumuyoruz!

Örnek mi? Çok!

Temmuz sayısında *Akatalpa*'da yayımlanan yazımın ilk paragrafında şöyle demiştim: "*Çok şiir yazıldığı için şiir kirlenmesinden, çok dergi yayımlandığı için edebiyat dergisi kirlenmesinden bahsediyorsak eğer, sanırım, çok yayımlayanlara bakarak bir ad kirlenmesinden de bahsedebiliriz, bahsetmeliyiz.*"

Böyle demişim.

Böyle diyorum!

Eğer bu paragrafın altında yer alan bölümde sıralanmış bazı adlar olmasaydı, o adlar da dahil, cümle edebiyat âlemi bu satırların altına imza atar mıydı?

Hem nasıl! Üstelik benden de önce!..

O paragrafta sıraladığım adlara bir öneride bulunmuştum:

"...Kalemlerinin ucunu içeri çekmeye davet ediyorum, onlara inziva öneriyorum, susarak çoğalma zamanlarının geldiğini açıkça söylüyorum."

"Ad kirlenmesi" tanımı söz konusu olmasaydı, orada yazılı adlar da dahil, bu saptamamı cümle edebiyat âlemi onaylar mıydı?

Büyük bir olasılıkla, evet!

Ama ne olmuş: Saptamamla önerim, bu iki paragraf iç içe okunarak birbiriyle ilişkilendirilmiş, öyle algılanmış ve *Akatalpa* semalarında kıyametler kopmuş: Telefonlar, yazılar, mektuplar...

Saptamamda ve önerimde ısrar ederek ve de geriye çekilmeden şunu söylüyorum: Bu iki paragraf arasındaki ilişki, "yarası olan gocunsun"dan öte değildir!

Şunu söylemekten asla vazgeçmem: Üretkenlik ayrı şeydir, ilkeli şiir yayımlamak ayrı şey!

"Derun"undan her an Nobellik bir şiir çıkartıyor olanların bile, bir kuluçkaya yatma dönemi olmalıdır; bunu bilmeleri gerekir. (Bu cümle o yazıda yoktu; şimdi söylüyorum.)

O yazıda, "derun"u gerçekten derin olanlara, "niçin kendinizi kuralıslığa, ilkesizliğe kapılanmış sığ amatörlerle aynı konuma düşürürsünüz?" sorusunun dolaylarında dolaşan, bunu demeye getiren, bunu amaçlayan bir "deyiş" vardı. Ve bu söylem, onların yakınında durduğumu göstermek için ve onların da kendilerine bu soruyu sormalarını sağlayabilmek içindi.

Yapılan edebiyat da duygularımız gibi kurmaca ve ben merkezli!

Var mı bu yargıma bir itirazı olan?

O yazıdaki "*Bir dal, ağacı tarafından bu kadar hor görülüyor, inceltiliyor, törpüleniyor, çöp gibi kırılıyorsa, dala da ağaca da boş ver, ne halleri varsa görsünler*" cümlesinin kapsamı, o yazıda adı geçenlerle sınırlı değildir, daha geniştir, hatta bütün edebiyatı, edebiyat adamlarını içine alır.

Bu, şu demek: Zaman zaman yazdım, başka yazarlar da oldu: Kötü kitap iyi kitabı, kötü şair iyi şairi, kötü şiir iyi şiiri edebiyatın dışına atıyor. En sonunda da medya, tutulmuş adamların dışında, hepsini birden edebiyatın kapısının önüne koyacak, koyuyor. Bu yayımlacılığın sonunda bizi bekleyen, kısır ve giderek cılızlaşan bir edebiyat ortamıdır. Bunu görmek, buna direnmek, karşı koymak, önlem almak gerekir.

Kötü kitabı, kötü şiiri, kötü yazarı ve şairi has edebiyatın yanına sokmamak da gerçek edebiyatçıların görevi değil midir?

Ama ne oluyor: Dergiler bağlamında bakarsak, edebiyatta bir ad, bir yer sahibi olanlar, kırmamak adına, desteklemek adına, gönül almak adına, bunlar değilse, yasak savmak adına, editörlüğü verili bir unvan gibi adının başına yazarların dergilerine ürün desteği sağlıyorlar, haksız övgülerle onları koltukluyorlar, var ediyorlar, kirliliğin biraz daha yayılmasına neden oluyorlar ve bu arada, bilerek bilmeyerek kirliliğe ortaklık ediyorlar.

İtiraz ediliyor, deniyor ki: Ne olur sanki, yazsınlar ve yayımlasınlar! Sestir, çeşittir, şudur, budur..!

Bir gram estetik taşımayan, yeni hiçbir şey söylemeyen, tekrar tekrar kullanılmaktan lime lime olmuş yazıcıların, şiirciklerin sesleri, gürültüden başka bir şey değildir; bu duyulmuyor mu?

Çeşitlilik denilen şeyin, çift çarşısındaki gereksiz cümbüşten öte bir anlamı var mı? Bu gürültüye, bu gereksiz cümbüşe katılmak, kirliliğe ortaklık değil midir?

İtirazlara itiraz edince, vay efendim seçkincilik, vay efendim elit edebiyatı, vay efendim merkez yandaşlığı!

Dedim, diyeceğim: Kuşlar, "adımızın başında, acaba bir de "deve" yazılıdır da, kumun altında bunu göremiyor muyuz?" sorusuyla uçmak bilincine ulaşmak zorundadırlar! Meydanı boş sanan istilacılar, bu meydanın sanıldığı kadar boş olmadığını ancak bu bilinç bildirebilir.

Akatalpa'ya gönderilen ve bu yolla bana ulaşan bazı okur- yazar mektuplarını okumanızı ve edebiyatın nasıl anlaşıldığını, nasıl kendine yontan keser olarak algılandığını ve medyanın popülarlığına nasıl teslim olduğunu görmeyi isterdim.

Bugüne kadar bin (!) dolayında dergide yazdıkları, yazacaklarının güvencesi olarak kayıtlarda duran biri, yazısına, oldukça anlamlı, gündelik bir yumurta kadar taze ve medya kokulu şu başlığı koyabiliyor, örneğin: "Oldu, Gözlerim Doldu."

Bu dehşet veren elden çıkmışlık karşısında ne söylenebilir? Vah ki bu kişi, söylediklerinin üstüne hâlâ söz koyabilmek cesaretini gösteriyor ve de bu sözleri öztürkçe söylediğinde, edebi marifetine yıldız kondurduğunu sanıyor.

Bu çalışan, yazınının ve yeryuvar yazınının kendini aşmış yazın yazıcılarına da değindiği özenen yazısında, kendini, kendilerine çekilgin yaşam önerdiği, yazargaları gelişmiş, durdurucu kullanmayan kişiler arasına katmış, katmış da bu yanıt tüzmesini yazma gereği duymuş: Öyle diyor!.. Şiiri ben kirliletmedim diyor, alingan, yaralı ve gocunuk... Demiştin: Yarası olan gocunur.

O ve benzerleri, rastlantıya bakın, yazılarını "Biz işimize bakalım" diyerek ve de kumun altında kalmayı yeğleyerek bitirmeyi seçmişler. Ne demeli; işleri ve yolları açık, girintileri derin olsun!

Bu mektupların bir ortak noktası da, diyeceklerini, o yazıda adları geçen Ahmet Günbaş, Hüseyin Alemdar ve Ahmet Ada üzerinden söylemeleri, "kir"i temizlemek için bu adları leke çıkarıcı olarak kullanmaları! Bu ortak ve sığ savunma tavrı, ortada savunulacak değerde bir şey olmadığının bir göstergesi, bana göre.

Kendine olan inancını sonsuz miktarda pekiştirmiş, özgüven konusunu yemiş bitirmiş, e-posta kullanmayı öğrendiğine bakarsanız çağdaş sayılacak başka bir vatandaşımız da yazmayı tik haline getirmiş. Bu şahane âdem, öylesine çalışkan bir çalışan(!) ki, yazıyor, yolluyor, yazıyor, yolluyor. İnancını ve özgüvenini öylesine abartmış ki, neredeyse yazdıklarının yayın tarihini, harflerin puntosunu ve yayımlanacağı sayfa numarasını belirleyecek. Saptadığı hedeflerde bir sapma olmaya görsün, yeniden yazıyor, yolluyor, bir daha yazıyor, yolluyor.

Öncesi olduğu için söylüyorum, yağ lekelerine takılmış bu arkadaşımız, tam bir Enis Batur hayranı(!) Yazdıklarına bakarsanız, Batur üzerine yazan yazarları, bu yazıları basan dergileri, elinde değil, bağrına sokası geliyor; duyduğu öyle bir hayranlık. *Yom Sanat* dergisinde İmam Demir, bu uslanmaz diyalektik uzmanının, inanılmaz çelişkiler barındıran anıtını okurlarına tanıtmıştı. Bu derginin 17. sayısının 2. ve 3. sayfalarında sunulan heykele lütfen bakınız.

Baktınız ve ikna olmadıysanız, bana ulaştırılan yazının başlangıcını okumanız gerekir: (izni olmadığı halde, Ramis Dara'nın izniyle) "Yazın dünyasında dikkatleri üstüne çekmek ve ilgi görmek için kimi şairlere, yazarlar ve dergilere bilimsellikten yoksun, kişisel,

dedikoduvari sözümona eleştirilerde bulunan; toplumsal duruşu yok; kime ve neye hizmet ettiği belli olmayan derginize gönderdiğim 'ilgi' başlıklı şiirimi geri çekiyorum."

İkeli şiir yayımlamaktan, ikeli şair olunmasından bahsettiğim için yargılandığıma seviniyorum. İşte şair, işte şiir ve işte ilke!

55 sayı boyunca çizgisini, duruşunu hiç değiştirmeyen *Akatalpa* dergisine, bu duruşu onayladığı ve kendine yakın bulduğu için (öyle olmalı, değil mi) şiir gönderiyor ve sonra, birtakım yaveler sıralayarak şiirini geri çekiyor. Sanki, şiir göndermesi için kapısı aşındırılmıştır da, beyimiz, şiirini sakınmasının gerekçelerini sıralıyor!

Göz mü geç görüyor, akıl mı geç algılıyor; hangisi? İkiisi de mi yoksa? Bu beyin aşağıdaki satırları, yukarıdakilere ulanıyor: "Derginiz bir 'düzey'dir tutturmuş gidiyor. 'Düzey' demek Enis Batur'u yere göğe koyamayan, hayranlık dolu, Bursa dolaylarındaki eşe dosta ait 'düzeyli' yazılar yayımlamak mı oluyor?"

Bu çivi battığı yerden çıkmaz!

Akatalpa, Ağustos sayısında gereken yanıtı verdi, ama, ben de bir ekleme yapmak isterim: Bu, tam bir kel ve merhem meselidir!

Son bir örnek daha: Bir yazman arkadaş, iki sayfalık yazısında, hakkında yazdıklarına itiraz ediyor, ediyor ama, her yazdığı cümlede beni doğrulamaktan başka bir şey yapmıyor. Öyküsünü anlatıyor: Merkez(?)den taşraya sürgün edilmesini, susmanın estetiğine sığındığını ve sonra "başta İstanbul olmak üzere" çeşitli dergilerden "yeter artık, çok oldun" sitemiyle çağrılar aldığını belirttiikten sonra, "Onlara 'hayır' mı diyecektim?" diye soruyor ve yanıtını da kendisi veriyor: "Demem, yazdım!"

İyi, yaz! Yazana, kendinden başkası engel olamaz, yaz!

Ben de, hesapsız yazıyorsun, dergi farkı gözetmeden yazıyorsun, -tam da yazısında belirttiği gibi- "amatör ruh"la yazıyorsun, durmadan yazıyorsun; çok yazdığın için dönüp yazdıklarını okumaya fırsat bulamıyorsun demiş, demek istemiştin. Yani, benzer şeyler yazmış, paydalarımızı buluşturmışuz. Anlaşamadığımız bir yer yok.

"Otuz beş yılda yarattığım otuz beş dosyanın tekini kendi paramla yayımladım, bir daha da o yola girmedim."

Başka söze gerek var mı? Otuz beş yılda yaratılan otuz beş dosya! Pekî, itiraz neye?

Doğrusu, hiçbir şey! Yazılmayanlara, yazılmış sayılanlara sadece!

"Benim gibi 'alt küme'de birisinin..." diyor, "Verimli insanlarla dalga geçerek..." diyor, "Adım kirlenecekse, varsın yazı yazmaktan dolayı kirlensin.." diyor; ve "kir" in yazıya değil, yayımlama biçimine ait olduğunu sezdiği için olacak, şu itirafta bulunuyor: "Açık yazayım, sürekli yazacağım dergiler olduğu takdirde, 'yayımla'nın anlamsız olduğunu ben de biliyorum. Ama bu, şu durumda bilerek yapılan bir şey."

İşte böyle, işte bunlar, ve ötekiler...

Bu yazı neden uzun oldu, sonunda söylemek istediğim ne?

Şu: Süresi belli olmayan bir yolculuğun ağzındayım. Yani, bu bir veda yazısıdır.

Bugüne kadar yazdıklarım *Akatalpa* dolaylarında kara bulutların birikmesine neden olmuş olabilir. Bu bir özür gerektiriyorsa, hay hay!

Katlandığı için, derginin yayın yönetmeni Ramis Dara'ya, destekleri için, İhsan Üren'e, Melih Elal'a, Nuri Demirci'ye, Hilmi Haşal'a, Serdar Ünver'e teşekkür ediyorum.

Dünya küçük ve istenmeyecek kadar global(!). Bir gün, bir yerde... olasılığını, hiç değilse yanıt hakkı bağlamında saklı tutarak, diyorum ki, sanırım bir süre; belki de hiç,

Görüşmeyeceğiz...

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL	Katki Payı	: 15.000.000- TL / 15-YTL
Yönetim Yeri	: Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Blok, D: 3 16140 Nilüfer - BURSA	Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.	Dizgi	: Emel COŞKUN
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)	Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 BURSA
		Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
		Faks	: 0 224 2254052

Şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com) Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur. Ticari amaç gütmeyi için yazarlarına telif ödemez.